

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobkyne **I. J. K.**, bytom v B., M. X., zastúpenej JUDr. P. A., advokátom, so sídlom v B., Č., proti žalovanému **Krajskému stavebnému úradu v Bratislave**, so sídlom v Bratislave, Lamačská cesta 8, za účasti **J. I. M. K.**, bytom v B., N. X., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A/2008/2370/KIZ zo dňa 9. septembra 2008, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 228/2008-124 zo dňa 7. apríla 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 228/2008-124 zo dňa 7. apríla 2011, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A/2008/2370/KIZ zo dňa 9.9.2008, ktorým podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto (ďalej aj ako „prvostupňový správny orgán“) č. SU-

-2008/29897/23072-A/10-Ok zo dňa 19.5.2008 ako príslušného stavebného úradu I. stupňa podľa § 117 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“), ktorým povolila stavebníkovi J. I. M. K. v spojenom územnom a stavebnom konaní stavbu „Novostavba rodinného domu na D. c.“ na pozemku parc. č. X. v katastrálnom území S. M., určiac zároveň pre umiestnenie a realizáciu stavby podmienky vyplývajúce zo stanovísk dotknutých orgánov štátnej správy, samosprávy a dotknutých organizácií a povinnosť stavebníka rešpektovať ich. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobkyni ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení rozsudku, reagujúc na žalobnú námietku, že povoľovaná stavba presahuje parametre rodinného domu, krajský súd s poukazom na ustanovenia § 143 písm. d/ stavebného zákona a § 43 ods. 2 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 532/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie (ďalej len ako „vyhláška č. 532/2002 Z. z.“), uviedol, že vyhláška nedefinuje pojmy „podlažie a nadzemné podlažie“, ale odkazuje na STN 73 4301, ktorá v bode 4.1.7 uvádza, že počet podlaží v budove na bývanie alebo jej časti, sa stanoví počtom nadzemných podlaží bez ohľadu na ich funkciu. Do tohto počtu sa nezahŕňa, ale uvádza sa menovite: a) podkrovie, b) posledné ustupujúce podlažie, ak jeho zastavaná plocha je menšia ako 50 % zastavanej plochy predchádzajúceho (predposledného) podlažia. Poukázal na to, že žalobkyňa vychádza z vyčíslenia úžitkových plôch jednotlivých podlaží zastávajúc názor, že nejde o ustupujúce podlažie, ale plnohodnotné 3. nadzemné podlažie, avšak STN 73 4301 v súvislosti s určením počtu nadzemných podlaží v bode 4.1.7 B hovorí jednoznačne o zastavanej ploche; pojmy úžitková plocha a zastavaná plocha nie je možné zamieňať. Mal za preukázané, že navrhovaná stavba pozostáva z jedného podzemného podlažia, dvoch nadzemných podlaží a ustupujúceho podlažia, pričom zastavaná plocha ustupujúceho podlažia je 106,71 m², teda menej ako 50 % plochy predchádzajúceho podlažia, preto ho nemožno nepovažovať za tretie nadzemné podlažie. Konštatoval, že stavba spĺňa kritériá rodinného domu, teda podmienku samostatného vstupu, najviac 3 bytov a 2 nadzemných podlaží. Námietku žalobkyne v tomto smere považoval za nesprávnu.

K ďalšej námietke žalobkyne krajský súd uviedol, že na postup podľa § 137 stavebného zákona nebol dôvod, pretože navrhovaná stavba dodržiava pôdorysné odstupové vzdialenosti dohodnuté v prehlásení medzi pôvodnými majiteľmi pozemku zo dňa 17.12.2001 o vzájomných vzdialenostiach tak, ako sú vyznačené v jej grafickom vyhotovení na rube predmetného prehlásenia. Podľa názoru krajského súdu námietky žalobkyne týkajúce

sa nesúladu povoľovanej stavby so zmluvou uzatvorenou medzi pôvodnými vlastníkmi pozemkov nie sú ničím podložené a rozpor s uvedeným prehlásením nie je žalobkyňou ničím preukázaný.

Krajský súd ďalej uviedol, že pre miestnosti, nachádzajúce sa na prízemí rodinného domu žalobkyne, bol vypracovaný znalecký svetlotechnický posudok, z ktorého vyplýva, že po realizácii rodinného domu stavebníka podľa projektovej dokumentácie budú podmienky z hľadiska svetlotechniky v posudzovaných miestnostiach vyhovujúce hygienickým predpisom. Poukázal na právoplatné užívacie rozhodnutie, vydané na základe prehlásenia pôvodných vlastníkov, podľa ktorého má rodinný dom žalobkyne 2 bytové jednotky na prízemí a poschodí, miestnosti na podzemných podlažiach nie sú určené na bývanie, ale žalobkyňa ich užíva v rozpore s vydaným rozhodnutím. Podľa názoru súdu by bolo nesprávne, keby z nezákonného užívania mali plynúť obmedzenia vlastníka susednej parcely. Zistil, že miestnosti na 1. podzemnom podlaží žalobkyne sú okná k strane povoľovaného domu stavebníka označené v projekte ako nárad'ovňa a žehliareň. Poukázal na to, že rodinný dom žalobkyne bol postavený v rozpore s vydaným stavebným povolením, lebo bol posunutý k stavebnému pozemku stavebníka, čo je konštatované v kolaudačnom povolení zo dňa 20.1.2004, vydanom až na základe prehlásenia medzi pôvodnými susedmi zo dňa 17.12.2001, kde predchodca stavebníka súhlasil s realizovaným objektom predchodcu žalobkyne posunutým viac ako o 1,5 m pod podmienkou záväzného dodržania vzdialenosti medzi rodinnými domami. Krajský súd vyslovil názor, že správne orgány postupovali správne, keď prihliadli aj na vzájomne overené vyhlásenia pôvodných susedov. Poukazujúc na závery technickej správy z apríla 2008 konštatoval, že realizáciou povolenej stavby sa neznížia požiadavky kladené na denné osvetlenie a preslnenie susedných existujúcich objektov pod požadované normy. Z hľadiska funkčného využitia územia je stavba v súlade s územným plánom Hlavného mesta SR na rok 2007 a jej umiestnenie je v súlade aj s územno – plánovacou dokumentáciou ÚPN Zóny M..

Výrok o trovách konania odôvodnil neúspechom žalobkyne v konaní v zmysle § 250k ods. 1 OSP.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa jeho zmeny v podobe vyhovenia žalobe, prípadne jeho zrušenia a vrátenia veci prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Namietala, že súd sa v rozsudku nezaoberal jej žalobnou námietkou, že správne orgány sa pri rozhodovaní nevysporiadali s námietkami žalobkyne, so skutočnosťami

uvedenými v podaniach z 2.4.2008 a 29.4.2008, ktorými upozorňovala na rozpor predloženého návrhu na povolenie stavby so zákonom, ktoré mali posúdiť v rámci zisťovania skutkového stavu (§ 3 ods. 1, 4 správneho poriadku), a preto považovala rozsudok v tejto časti za nepreskúmateľný.

Ďalej namietala, že súd sa účelovo vysporiadal s jej námietkou na pochybenie stavebných úradov pri posudzovaní navrhovanej stavby z hľadiska jej vplyvu na svetlotechnické podmienky domu žalobkyne. Poukazujúc na čl. 4.4 STN č. 730580-1 preferujúci skutočný stav pred stavom formálnym mala za to, že neobstojí argumentácia správnych orgánom, že trvale obývané priestory na 1. podzemnom podlaží domu žalobkyne netreba brať pri posudzovaní svetlotechnických podmienok do úvahy, pretože nie sú ako obytné miestnosti skolaudované. Preto ak správny orgán nezohľadnil vplyv stavby na miestnosti na 1. podzemnom podlaží a stavbu povolil, porušil podľa názoru žalobkyne zákon, a rovnako protiprávne postupoval krajský súd. Žalobkyňa poukázala na to, že presah zákonných možností obmedzenia svetelnosti v miestnostiach v jej dome na 1. podzemnom ako aj na 1. a 2. nadzemnom podlaží preukazovala expertíznym posudkom vyvracajúcim tvrdenia stavebníka osvojené správnyimi orgánmi a aj súdom, s ktorým sa súd pri svojom rozhodovaní nevysporiadal.

Napokon poukazujúc na ustanovenia § 137 ods. 1 až 3 správneho poriadku namietala, že súd pochybil aj pri posúdení námietky prekračujúcej rozsah právomoci stavebného úradu majúci za to, že stavebný úrad nebol oprávnený vysloviť názor, že navrhovaná stavba dodržiava zmluvne dohodnuté pôdorysné odstupové vzdialenosti tak, ako sú vyznačené v jej grafickom vyhotovení na rube predmetného listu, a teda že stavebný úrad otázku súladu navrhovanej stavby a odstupov vôbec nemal skúmať.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne poukázal na to, že žalobkyňa v odvolaní uviedla skutočnosti namietané už v žalobe ako aj v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu stavebného úradu, ku ktorým sa už žalovaný vyjadroval, a preto považujúc svoje rozhodnutie za zákonné nepovažoval za potrebné zaujímať opätovné stanovisko k uvádzaným skutočnostiam. Považujúc podané odvolanie za neodôvodnené navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

Účastník konania J. I. M. K. (ďalej v texte rozsudku aj ako „účastník“) v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne poukázal na to, že vzťah medzi majiteľmi dvoch susediacich parciel (rod. P. a rod. K.) bol v minulosti písomne upravený vzájomným notársky overeným

prehlásením zo dňa 17.12.2001, len na základe ktorého bol dom rod. P. skolaudovaný rozhodnutím Stavebného úradu Mestskej časti Bratislava – Staré Mesto zo dňa 20.1.2004, keďže rod. P. postavila svoj dom s 5 podlažiami skôr a bližšie spoločnej hranici pozemkov, než povoľuje stavebný zákon a aj v rozpore s vydaným stavebným povolením. Žalobkyňa, na ktorú bol rodinný dom rod. P. po kolaudácii prevedený, v súčasnosti už s prehlásením svojej matky nesúhlasí. Zdôraznil, že rodinný dom žalobkyne bol postavený v rozpore s vydaným stavebným povolením posunutím smerom k jeho pozemku, čo je konštatované aj v dodatočnom kolaudačnom povolení z 20.1.2004, súčasťou ktorého je náčrt vzdialeností medzi obidvomi rodinnými domami. Uviedol ďalej, že na základe požiadaviek rod. P. upravil svoj projekt a doplnil svetlotechnický posudok. Poukázal na to, že žalobkyňou dodatočne doložený posudok posudzuje miestnosti 1. podzemného podlažia nie podľa toho, ako sú oficiálne skolaudované, ale podľa toho, ako ich rod. P. užíva. Požiadavku žalobkyne, aby bolo zohľadnené, že žalobkyňa porušila zákon a postavila svoj dom v rozpore so stavebným povolením bližšie k stavebnej parcele pribratého účastníka, že pivnicu používa v rozpore s kolaudačným povolením ako byt, že pôvodne uprosili predošlého vlastníka parcely účastníka k prehláseniu o umiestnení stavby, ktoré potrebovali k svojmu kolaudačnému povoleniu, ale dnes s ním už nesúhlasia, a preto aby stavebník od stavby ustúpil a aby bolo rozhodnutie zrušené, považoval za nehoráznu drzosť. Mal za to, že stavebné úrady a aj krajský súd spoľahlivo zistili skutkový stav, a preto vydali kladné stanoviská k jeho stavbe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto, ktorým povolila stavebníkovi J. I. M. K. v spojenom územnom a stavebnom konaní stavbu „Novostavba

rodinného domu na D. c.“, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a súčasne rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci postupovali v intenciách na vec sa vzťahujúcich právnych noriem a ich rozhodnutia možno považovať za skutkovo správne a v súlade so zákonom, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa rozhodol v danej veci skutkovo a právne správne, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov žalobkyne vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie ďalších dôvodov na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd považuje za potrebné reagovať na odvoláciu námietku žalobkyne, že súd sa v rozsudku nezaoberal jej žalobnou námietkou, že správne orgány sa pri rozhodovaní nevysporiadali so skutočnosťami uvedenými v jej podaniach zo dňa 2.4.2008 a 29.4.2008.

Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že žalobkyni (spolu s ďalšími účastníkmi stavebného konania) bolo prvostupňovým správnym orgánom v súlade so zákonom oznámené začatie spojeného územného a stavebného konania na predmetnú stavbu, bola riadne predvolaná na ústne pojednávanie spojené s miestnym zisťovaním na deň 20.3.2008 a v oznámení bola súčasne poučená, že svoje námietky môže uplatniť najneskôr pri ústnom pojednávaní, inak sa na ne podľa § 61 ods. 1 stavebného zákona neprihliadne.

Podľa § 61 ods. 1 stavebného zákona stavebný úrad oznámi začatie stavebného konania dotknutým orgánom, všetkým známym účastníkom a nariadi ústne pojednávanie spojené s miestnym zisťovaním. Súčasne ich upozorní, že svoje **námietky môžu uplatniť najneskoršie pri ústnom pojednávaní, inak že sa na ne neprihliadne**. Na pripomienky a námietky, ktoré boli alebo mohli byť uplatnené v územnom konaní alebo pri prerokúvaní územného plánu zóny, sa neprihliada. Stavebný úrad oznámi začatie stavebného konania do 7 dní odo dňa, keď je žiadosť o stavebné povolenie úplná.

Z vyššie citovaného ustanovenia je zrejmé, že v stavebnom, obdobne ako v územnom konaní, platí koncentračná zásada znamenajúca, že po termíne určenom stavebným úradom sa na pripomienky a námietky účastníkov konania neprihliada.

Na túto skutočnosť boli účastníci stavebného konania upozorení. Koncentračná zásada predpokladá, že v čase konania verejného ústneho pojednávania budú všetky podklady pre vydanie územného a stavebného rozhodnutia k dispozícii tak, aby sa k nim účastníci konania mohli vyjadriť. Pokiaľ sú následne podklady ešte doplňované, musia mať účastníci možnosť sa s nimi v zmysle ustanovenia § 33 ods. 2 správneho poriadku zoznámiť za účelom prípadného uplatnenia ďalších námietok. Tak sa stalo i v posudzovanom prípade, keď stavebný úrad po doplnení svetlotechnického posudku a upravenej projektovej dokumentácie stavebníkom na základe požiadaviek žalobkyne, uplatnených na ústnom pojednávaní dňa 20.3.2008, oznámil dňa 11.4.2008 túto skutočnosť účastníkom, ktorých sa zmena týkala, a stanovil lehotu 7 pracovných dní na nahliadnutie do doplnených podkladov a uplatniť prípadné námietky. Žalobkyňa však v dodatočne stanovenej lehote námietky neuplatnila, a preto nebolo možné ich v stavebnom konaní zohľadniť. Námietky voči týmto podkladom boli uplatnené až podaním stavebnému úradu dňa 30.4.2008, kde okrem námietok voči svetlotechnickému posudku žalobkyňa vzniesla i ďalšie, predtým neuplatnené námietky, konkrétne, že zamýšľaná stavba nie je navrhnutá v súlade s dohodou uzavretou medzi pôvodnými vlastníkami oboch pozemkov (R. P., I. K.) a že nie je v súlade s územným plánom, keďže navrhovaná stavba nemá charakter rodinného domu.

Zakotvenie koncentračnej zásady (§ 61 ods. 1 stavebného zákona) smeruje okrem iného k naplneniu zásady hospodárnosti konania, lebo zamedzuje možnosť predlžovať konanie. Jej účelom je tiež aktivizácia účastníkov konania tak, aby v stanovenej lehote

venovali pozornosť ochrane svojich práv a záujmov. Prelomenie tejto zásady v prospech jedného účastníka konania tým, že by mu bolo umožnené vzniesť námietku až po uplynutí tejto lehoty, by mohlo viesť k porušeniu procesnej zásady zachovania rovnosti účastníkov konania.

Vychádzajúc z vyššie uvedených východísk nebolo možné považovať za právne relevantnú odvoláciu námietku žalobkyne, že sa správne orgány nevysporiadali s jej námietkami uvedenými v podaniach z 2.4.2008 a 29.4.2008, keďže tieto boli podané po stanovenej lehote.

Z predloženého správneho spisu odvolací súd overil, že s námietkami, špecifikovanými vo vyššie uvedených podaniach žalobkyne, sa stavebný úrad v odôvodnení svojho rozhodnutia detailne zaoberal a vysporiadal, a tak nemožno ani tvrdiť, že by sa uplatnenie koncentračnej zásady mohlo žalobkyne akýmkoľvek spôsobom negatívne dotknúť. Žalobkyňa v žalobe ani nepredostrela žiadne konkrétne tvrdenie týkajúce sa poškodenia jej práv.

Žalovaný správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia k námietkam žalobkyne v jej podaní zo dňa 2.4.2008 uviedol, že tieto boli podané po stanovenej lehote, a preto stavebný úrad na ne nemal prihliadnuť. Podľa jeho názoru však skutočnosť, že prvostupňový správny orgán sa s týmito námietkami zaoberal, nie je vadou majúcou za následok nezákonnosť prvostupňového rozhodnutia z tohto dôvodu. S ostatnými odvolacími námietkami sa však zaoberal a vysporiadal sa s nimi.

Odvolací súd rovnako ako krajský súd nevzhladol dôvod, pre ktorý by bolo v stavebnom konaní nutné postupovať podľa § 137 ods. 2 stavebného zákona, keďže žalobkyňa nekonkretizovala námietku, vyplývajúcu z vlastníckych alebo iných práv k pozemkom a stavbám, ktorú by mal podľa jej názoru riešiť súd. Bol preukázaný opak, a síce že došlo k dohode o pôdorysných odstupových vzdialenostiach, a to v prehlásení medzi pôvodnými majiteľmi pozemku zo dňa 17.12.2001 o vzájomných vzdialenostiach tak, ako sú vyznačené v jej grafickom vyhotovení na rube predmetného prehlásenia.

Vychádzajúc z obsahu spisového materiálu odvolaciemu súdu skôr javí, že v preskúmvanej veci viac ako o právny alebo stavebno-technický problém išlo o medziľudské vzťahy dvoch susedov.

Takto potom pokiaľ ide o vec samu námietky žalobkyne vznesené v odvolaní neboli spôsobilé ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Odvolanie žalobkyne neobsahuje žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nebol podrobne vysporiadal a ktorými by žalobkyňa preukázala konkrétne porušenie alebo ohrozenie svojich subjektívnych práv, alebo preukázala, že neboli splnené zákonné podmienky pre vydanie napadnutého správneho rozhodnutia a že by správne orgány v spojenom územnom a stavebnom konaní pri vykonávaní a hodnotení dôkazov porušili ustanovenia správneho poriadku (§ 140 stavebného zákona). Nesúhlas žalobkyne s právnym názorom krajského súdu a jeho neprijateľnosť pre žalobkyňu nie je v danej veci právne relevantnou námietkou, ktorá by mohla niečo zmeniť na skutkových zisteniach a právnych záveroch krajského súdu.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby žalobkyne o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, nerozhodol svojvoľne ani protizákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku považujúc aj jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor so stavebným zákonom a vykonávacími predpismi k tomuto zákonu, rozsudok krajského súdu vo veci samej ako aj v časti nepriznania náhrady trov konania neúspešnej žalobkyňi podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobkyňa v odvolacom konaní úspech nemala, a žalovanému a účastníkovi konania ich náhrada neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 19. januára 2012

JUDr. Jaroslava Fúrová, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská